

BİR WILKINSON VEDASININ SESSİZLİĞİ

Ne tuhaf bir kadermiş benimki.

Hep yalnız.

Bunca kadının arasında oturmuş.

Asla merkezde değil.

Yalnızca konuk.

Doğrusu, bu rol beni hiç rahatsız etmedi.

Hep dikkatimi çeken başka bir şey vardı.

Kadınların sormadan aldığı bir şey.

Para değil.

O her zaman işin en az ilginç yanı olmuştur.

Dikkati alırlar.

Merakı.

Düşünceleri.

Zaman kırıntılarını.

Bilişsel enerjinin koca koca parçalarını.

Üstelik çoğu zaman farkına bile varmadan yaparlar bunu.

Birinci kural hep aynı kaldı.

Onları gülümset.

Ama aptal gibi davranmadan.

Çünkü mizah ile aptallık arasında büyük fark vardır.

Birincisi sohbeti açar.

İkincisi kapatır.

Yoksa en zarif akşam yemeği bile eninde sonunda bir fast food öğününden pek farklı olmaz.

İşte o zaman, çelik üzerine kendi antropolojik teorimi anlatmaya koyuldum.

İnandırıcı görünmeyi umuyordum.

İlle de inanılmayı değil.

Uzak bir sabahı hayal ettim.

Bir adam, bir aşk randevusuna gitmek için mağarasından çıkmıştı.

Ama eşinin onu bırakmaya hiç niyeti yoktu.

Ormanda peşine düştü.

Nereye gittiđini bilmek istiyordu.

Kiminle.

Ve neden.

O günlerde herkes özgürdü; rastgele ilişkiyi sosyologlar henüz icat etmemişti.

Bir noktada adam küplere bindi.

Yerden bir taş aldı, kadını kovmak için ona doğru fırlattı.

Taş bir kayaya çarptı.

Bir kıvılcım.

Sonra bir tane daha.

Sonra duman.

Gerisini rüzgâr halletti.

Ve ateş dođdu.

Aşk randevusu o anda bitti.

Olup biten fazlasıyla önemliydi.

Henüz hiçbir kılavuzda yazmıyordu.

Amazon'un kılavuzlarında bile.

Gözlemlenmesi gerekiyordu.

Anlaşılması.

Kullanılması.

Masadaki kadınlar sessizce dinliyordu.

Kimse yemek yemiyordu.

Garson çorbaları mutfağa geri götürüp ikinci kez ısıtmak zorunda kaldı.

Sonra daha da tuhaf bir şey oldu.

Yakın masalarda oturan birkaç çift sandalyelerini bize doğru çekti.

Bir tiyatro gösterisi gibiydi.

Oysa ben yalnızca onları gülümsetmek istemiştim.

İnandırıcı olmayı bıraktığım an buydu.

Ve inanılan biri oldum.

Kimsenin yazmadığı bir hikâyeyi anlatıyordum.

Atalarımızın olası bir hikâyesini.

Durdum.

Maggy'ye baktım.

“Devam etmemi ister misiniz?”

Bir saniye bile duraksamadı.

“Evet, seni muhteşem orospu çocuğu.”

Ve hepimiz kahkahayı bastık.

Sonra devam ettim.

Ateşle birlikte kadın, bu keşfin yiyecek için kullanılabileceğini anlamaya başladı.

Isı tatları değiştiriyordu.

Doğanın kendisini dönüştürüyordu.

İnsanın yirmi yılı zor bulan ömrü, kimse farkına varmadan, ağır ağır kırka doğru ilerledi.

Ateş onu ikiye katlamıştı.

Bakteri bulaşması azaldı.

Enfeksiyonlar geriledi.

İnsan bedeni zaman kazandı.

Sonra, sıradan bir öğleden sonra, bir mağaranın önünde, o aynı kadın yerden birkaç taş aldı.

Onları yakından inceledi.

Birbirine vurdu.

Üzerlerinde kafa yordu.

Yüksek fırın olmadan.

Çelikhane olmadan.

Mühendis olmadan.

Sonunda metale varacak o uzun yolculuğu başlattı.

Daha sonra da çeliğe.

Bu yüzden, bir kadın olmasaydı bugün burada olmazdım.

Sizinle asla tanışmazdım.

Değerinizi asla bilemezdim.

Neye dönüştüğümü bir vedanın içine asla saramazdım.

Masa sessiz kaldı.

Öbürlerinin hiçbirine benzemeyen bir sessizlik.

Bekleyişin sessizliği değildi.

Vedanın sessizliği idi.

Maggy'ye baktım.

Kızına baktım.

Torunlarına baktım.

Ve anladım ki bir aileyle vedalaşmıyordum.

Bir hikâyeyle vedalaşıyordum.

Wilkinson Ailesi

Rica ederim.

Ayađa kalkıp uzaklaştım.

Çünkü bir kadının gözyaşlarına hiçbir zaman dayanamadım.

Ferdinando